

281
vacke pluskotachie rěčki ze sněhojtych horow do dola a tu z adru
pjeršč, kotraž hišće tu a tam na kamjenjach ležěše, wotny wacke.
Kaj, to su potom zrudne časy. Druhdy pušćēja so cyle skaty a wa-
leju so z wulkim hołkorn dele, wšo sobu horhajo a zničějo, a nimno
koho hišće hroža strašne lawiny.

Tež džen sa so stajnje kapaše. Tu při rědže sta-
ry wotročk na faru, zo by fararja ke khoremu zawolał. Knjex mō-
žeš runje šulu. Fararjec hospoda doběži do š'le, w kotrež běše jich
wokolo pol sta dječići zhromadkěnych, zo bych tu najnuwriše
wučby za swoje porokšě žinjenje naruknyte. Khory potreba
bróšt, chce swoje hrěchi sponědać a wosebje žedki za swojim zbrožni-
korn na posledni, šěški puć do wěčnosti. Tuž dostahnu dječići
džer swobodny a farar wuhojuje so tež kusk, kaž to w horach
trjebaš. Wobuje so wysoke štěple, kotrež maja na pódušomaj wó-
tre hordžiki, a to horu runja woxnje sej' tolsty kij sobu. Šórzny
kroči z najawjěšim won do zymnjeje přirody. Před nim dže
wotročk ze zwónčkorn a z lampku. Wšitcy stupja, zwónčk